

NGUYỄN THỤY LONG

TÌNH BẠN MUỐN THỜI

Truyện ngắn

Tình bạn muốn thôi

Nguyễn Thụy Long

tình bạn muốn thôi

Nguyễn Thụy Long

Bìa: *M.C.P*

Nguồn: *Thư Viện Tiểu Lùn*

**tình bạn
muốn thôi**

NGUYỄN THỤY LONG

**Tuần báo NGHỆ THUẬT
số 13 * 25-31/12/1965**

Hơi lửa nóng từ chiếc lò than hắt lên người tôi nức nộ. Tôi cầm cái que sắt cời đồng than, vun lại cho ngọn lửa chụm một chỗ ngay dưới đít nồi. Nước bắt đầu sôi, tiếng nước reo nhỏ rồi to dần. Chỉ chừng năm phút nữa thì nước sôi. Tôi bỏ đó, với tay lên tường lấy chiếc chậu nhôm cỡ trung móc ở chiếc đỉnh xuống. Tôi ra khạp múc lưng chậu nước lạnh đem vào. Tôi ngâm tay vào chậu nước lạnh, hai bàn tay đen thui của tôi nổi bật trong màu nước trong, tôi lật ngửa lòng bàn tay lên, lòng bàn tay đỏ. Da tôi đỏ, màu da của một con bé lai Maroc. Khắp người tôi đen và bóng

lượng như đồng, tóc tôi xoắn tít như bị cháy, môi tôi dày và mắt trắng dã. Thật đúng nhé, giống hết sức, mày chỉ còn thiếu ba vạch ở mặt nữa thôi. Thế nào cũng có lần tạo gạch mặt mày cho giống thằng bố tây đen gạch mặt của mày. Chị Đan Nét vẫn thường đay nghiến tôi câu đó mỗi lần bực tức tôi chuyện gì. Mày thật tởm Ma Ri ạ! Vâng tôi tởm lắm, tôi đen như củi than. Tại sao má không đẻ con ra màu trắng như chị Đan Nét. Tôi không thể nào so sánh với chị Đan Nét được, da chị trắng, mặt đẹp như ngọc, hai chiếc chân chị thon dài, ngực đều đặn, mông phốp pháp. Tôi vẫn thường phải kỳ cọ thân thể chị Đan Nét mỗi lần chị tắm. Chị nằm ngâm mình trong bồn nước, đôi mắt có rèm lông mi cong vút màu kim nhũ lim dim khi tôi xoa vuốt thân thể chị. Tắm xong trước khi tôi choàng chiếc khăn lông hồng lên người

chị, chị thường đứng xoay người soi vào chiếc gương lớn gắn ở tường. Chị có vẻ tự mãn về sắc đẹp lai đầm của mình và chị mỉm cười trong gương. Chị đứng nguyên cho tôi lau người:

– Mày có thêm được sắc đẹp như tao không hả Ma Ri.

Dĩ nhiên tôi thêm; nhưng tôi coi câu nói của chị là một lời mỉa mai, tôi im lặng. Chị nhìn tôi cười:

– Bởi vậy suốt đời mày chỉ đáng hầu hạ tao.

Mỗi ngày chị cho tôi ăn hai bữa cơm thịt cá, thỉnh thoảng ném cho tôi vài chục bạc. Chị quên rồi, chị không còn nghĩ tôi là em của chị nữa. Tuy khác cha nhưng cùng một mẹ. Mẹ đã chết được bao lâu rồi nhỉ! Năm năm, sáu năm. Thời gian đó cả hai chị em đều còn bé. Mẹ chết

không để lại của cải gì ngoài căn nhà nát ở ngoại ô. Đêm hôm đó cả hai đứa ôm nhau khóc bên xác mẹ. Mẹ đã kiệt lực, mẹ chết còng queo trên giường, khuôn mặt xanh nhạt, mắt trũng sâu, mái tóc phi dê trong thời gian bệnh hoạn rụng gần hết. Mẹ là một con điểm thập thành chết già. Trong những năm cuối cùng sắc đẹp mẹ tàn phai trông thấy, son phấn không thể nào che lấp nổi nếp da ngày một nhăn, môi ngày một khô. Tôi nghe nói ngày xưa mẹ là một ả làng chơi đẹp có tiếng. Mẹ là gái bao của hết ông tây này đến ông tây khác. Mẹ từng ở nhà lầu đi xe hơi: Đứa con đầu lòng của mẹ là chị Đan Nét.

Hai năm sau sắc đẹp mẹ tàn phai dần, những ông tây trắng chán mẹ, mẹ về cặp bồ với một người lính da đen khác trong quân đội viễn chinh Pháp. Kết quả cuộc

tình duyên ngăn ngủ đó, tôi ra đời. Tôi lớn lên trong ngõ hẻm, bản thủ lũy lợi, Chị Đan Nét cũng thế.

Buổi chiều khi chị Đan Nét và lũ trẻ trong xóm chơi đùa vui vẻ thì tôi ngồi có thu mình cho nhỏ lại ở ngưỡng cửa. Tôi sợ những lời trêu chọc của chúng nó. Buổi tối mẹ son phấn ra đi cũng là lúc tôi và chị Đan Nét leo lên giường ngủ. Mỗi khuya lắm mẹ mới về, có hôm mẹ chán nản ném cái túi xách xuống bàn rồi để nguyên quần áo leo lên giường nằm. Mẹ ôm hai chị em tôi vào lòng vuốt ve, thở dài thườn thượt. Một hôm tôi nghe mẹ nói với cô Hường, bạn thân nhất của mẹ:

– Tao hết thời rồi, không còn khứa nào chịu đi. Tao không thể ngờ có ngày hôm nay, tao lại bắt đầu bệnh rồi. Tội hai đứa nhỏ, nếu tao có bề gì mày trông nom chúng nhé!

Mẹ đã đi, mẹ lịm đi sau bao nhiêu tháng năm dài mệt mỏi. Khi bàn tay cô Hường vuốt mắt mẹ, tôi còn thấy giọt lệ đọng ở rèm mi. Cô Hường ơi! Cô lại chết nốt sau ba năm nuôi nấng chị em cháu. Ba năm đó đủ để chị Đan Nét trở thành một thiếu nữ dậy thì. Chị đẹp mê hồn, còn tôi hình như mỗi ngày một xấu đi, tôi trở nên kệt còm, ô dề trong tuổi dậy thì.

– Mày có trát vàng vào người cũng vẫn thế thôi Ma Ri à!

Câu nói của chị Đan Nét xoáy vào tai tôi. Chị thay đổi nhiều sau khi mẹ và cô Hường chết. Chị đã kiếm được tiền, tôi từng nghe thấy tiếng những tờ giấy trăm rút sột soạt sau tấm ri đô khi tôi bùng chậu thau nước nóng pha thuốc tím vào để dưới chân giường. Tiếng người đàn ông nào đó cười hả hê:

– Dù có phải cho em thêm một hai bò chẳng nữa anh cũng đâu có tiếc. Em đáng giá ngàn vàng.

*

Trời xẩm màu dần, trong căn biệt thự tỉnh mạch này tôi chỉ nghe thấy tiếng gió reo trong lá cây buổi chiều, tiếng chim hót buổi sáng. Tiếng cười rú lên của chị Đan Nét mỗi khi tôi ngồi đun nước ở dưới bếp. Khi đó chị Đan Nét nằm với ông Thiếu Tá Bi Sộp ở phòng ngủ. Chị Đan Nét đã trở thành gái bao của ông Bi Sộp, chị được phép coi ngôi biệt thự này như nhà của chị. Chị đã trở nên cực kỳ sung sướng. Nghe nói ngày xưa mẹ cũng đã từng được sống như chị. Mẹ từng vung tiền qua cửa sổ, từng có những kẻ đồng loại đến quy lụy

mẹ để mong được một ân huệ của một ông quan tây nào đó. Chị Đan Nét bây giờ cũng vậy, chị đang đi vào con đường vàng son cũ của mẹ.

Nước đã sôi già trên lò than. Tôi ngóng chờ tiếng chuông, cái nút bấm chuông ở ngay trên đầu giường chị Đan Nét, vừa tầm tay với. Lâu quá rồi, suốt từ năm giờ chiều đến giờ. Chậu thau nước lạnh phẳng lặng, trong suốt. Tôi soi mặt vào đó, khuôn mặt đen đui của tôi lơ mờ hiện ra. Tôi há miệng, chiếc lưỡi đỏ lỏm như cục huyết heo, tôi nhe răng, hàm răng trắng nhờn. Tôi rắc một chút thuốc tím vào chậu, mặt nước xao động, khuôn mặt nhoè nhoẹt, khối đen tan rộng, khuôn mặt tôi vỡ ra trăm ngàn mảnh. Tôi khoả tay vào đó, chất thuốc tím tan, nước trong chậu đổi màu.

Có tiếng chân người đi thong thả từ ngoài sân vào bếp. Tôi ngồng lên. Anh Chín. Anh Chín là tài xế lái xe riêng của ông thiếu tá Bi Sộp. Anh đứng ở ngưỡng cửa nhìn tôi đang khoắc tay trong chậu nước. Lửa trên lò than đã tàn, ánh hồng chỉ hắt lên một khoảng nhỏ ở đó. Khắp căn bếp phủ bóng tối. Tôi nhìn thấy nụ cười ở trên khuôn mặt r ám nắng của anh nhờ hàm răng trắng nhợt:

– Tôi bật đèn nghe cô Ma Ri?

– Dạ.

Tiếng công tắc đèn kêu một tiếng tách khô khan. Ánh sáng chan hòa. Anh Chín ngồi xuống cái đi văng kê sát tường:

– Nếu không thấy cái áo trắng của cô thì hồi nãy chắc tôi không nhìn thấy cô ngồi trong này.

Tôi có cảm tưởng mình bị châm chọc, mặc dầu nụ cười anh vẫn giữ nguyên trên môi khi nói câu đó, tôi biết anh đùa, anh không hề có ác ý. Nhưng tôi vẫn cau có:

– Dạ tôi là con mọi đen, ai cũng nói thế, cả chị Đan Nét cũng vậy.

– Ở hay cô Ma Rì, cô giận tôi đấy sao?

– Tôi không giận ai hết. Sức mảy mà giận mới chẳng hờn.

Nói xong tôi đứng dậy ra bếp nhắc ấm nước sôi xuống. Tôi đứng nguyên như thế chúc vòi nước cho chảy tổ tổ xuống chậu thau xong xuôi tôi thò một ngón tay xuống chậu thử. Tôi chế thêm một ít nước sôi. Nhiệt độ vừa phải. Anh Chín nhìn tôi làm việc cười một cách ngớ

ngần. Tôi hiểu anh đang nghĩ gì về chậu thau nước ấm pha thuốc tím đó. Anh gặt gù cái đầu, rón hai ngón tay cầm lên một chiếc khăn bông nhỏ để một đồng ở đi vắng:

– Còn thiếu chiếc khăn bông này mới đủ cô Ma Ri ơi!

Tôi cau mặt, không nói không rằng giật phắt cái khăn trên tay anh. Anh Chín phá ra cười. Sau khi pha nước đủ ấm, tôi đặt cái ấm lên bếp lửa. Tôi cho thêm than, than bén lửa trong lò nỏ lép bếp. Anh Chín nín cười:

– Ủa, cô định đun nước nữa sao?

– Phải đun thêm nước pha vào bình mời anh uống chứ!

Anh Chín. không trả lời tôi. Anh nhìn tôi khùng khỉnh cười nhạt. Anh

nhìn lên nhà, điện ở phòng ngủ bật sáng:

– Lâu dữ thân ta, ổng đi hành quân những một tuần lận, hôm nay mới được về...

Xong việc, tôi ra đi vắng gặp những cái khăn lông lớn bằng bàn tay, Vừa làm tôi vừa hỏi anh Chín:

– Anh đói rồi hả?

– Ủa, chắc ở nhà má bày trẻ chờ cơm giữ!

– Trong tủ lạnh có nhiều đồ ăn, anh ăn không, toàn đồ hộp không hà.

Anh Chín chột thấp giọng xuống như thì thào:

– Nè cô Ma Ri, tôi đề nghị cô điều này nghe.

– Gì vậy?

Nụ cười anh Chín chợt trở nên
ngượng ngáp:

– Nhưng tôi với cô phải bắt tay nhau
mới được.

– Bắt tay là thế nào?

Anh Chín chặc chặc lưỡi:

– Trời, cô không hiểu gì ráo trọi.

Tôi cười, tôi hiểu ý anh muốn đề nghị
tôi chứ, tôi nói huých toét ra:

– Anh đề nghị tôi toa rập với anh ăn
cặp chứ gì?

Anh Chín cười, lúc nào anh cũng có thể
cười được hết:

– Trời cô Ma Ri, mình đâu có phải
ăn cặp, họ thừa thãi quá mình lấy đi chút

đỉnh bán lấy tiền tiêu chơi.

Tôi ngừng tay, ngẩng lên cãi:

– Không phải là ăn cắp thì.. cái đó kêu là cái gì?

Bị hỏi vặn bắt tử, anh Chín trả lời liều:

– Ủ thì ăn cắp cũng được đi, ăn cắp của thằng giàu đâu có lấy gì làm nhục.

Tôi giả vờ về hòa với anh:

– Nhưng anh biểu tôi ăn cắp cái thứ gì mới được chứ!

Anh Chín đưa mắt nhìn lên nhà, anh cúi thấp với tôi: xuống nói nhỏ:

– Thiếu gì thứ cô, chẳng hạn như đồ hộp để trong tủ lạnh. Cô lấy đưa cho tôi, tôi mang ra chợ trời bán rồi chia lời cho cô.

– Sau đó còn ăn cắp gì nữa?

– Ô thiếu gì thứ, từ từ mình mới làm ăn lâu dài được chứ.

Tôi cười nhạt, thu gọn đồng khăn đã xếp xong để vào một góc đi vắng. Anh Chín tán thêm:

– Bọn làm với Huê Kỳ tội nó khôn dàn trời chứ đâu có khù khờ như cô. Cô nghe tôi đi, hơi đâu mà làm thần giữ cửa. Có đứa nó làm cho Huê Kỳ mấy tháng trời mà mua được nhà đó cô.

Tôi nhìn anh Chín:

– Anh mua được nhà chưa?

– Tôi mà mua được nhà, lái xe thì lương tháng nào đủ tháng đó thôi hà, có bổng lộc gì đâu.

Tôi mỉm cười, tôi nhìn anh chăm
bám:

– Tôi không tin.

Anh Chín cười khà khà:

– Chút đỉnh xằng nhót đâu có ăn
thua gì. Mấy con nhỏ lấy Mỹ cũng vậy,
chúng nó chỉ có tiền chứ tình nghĩa mẹ
gì. Cô chủ của mình cũng vậy nữa, mình
là thằng làm thuê mà.

Anh Chín nói thao thao bất tuyệt
toàn là thứ lý luận ăn cắp. Một thứ ăn
cắp có chính nghĩa. Anh kết luận:

– Ở trên đời này chán van thằng bằng
trăm mình còn ăn cắp nữa là mình.

Chờ cho anh nói xong tôi mới nói
thẳng:

– Tôi nói thiệt với anh nghe, tôi thì tôi không ăn cắp, anh ăn cắp mặc anh. Anh có vợ có con anh muốn kiếm chác thêm cho bày trẻ no thì cứ việc.

Anh Chín nghe tôi nói đâm chừng hững, bây giờ thì anh hơi có vẻ lo sợ, anh sợ tôi tố cáo chẳng:

– Trời, cô Ma Rì, tôi bàn vậy thôi, còn cô nghe hay không thì có ăn nhậu gì.

Tôi xoay lưng lại phía anh, tôi mở tủ lạnh, tôi lấy những hộp đồ ăn bỏ dở xếp ra bàn Tôi gói ghém lại cẩn thận:

– Anh đừng lo, tôi không nói lại những lời của anh với chị Dan Nét đâu. Anh cầm những thứ này về cho bày trẻ ăn. Đồ này là đồ ăn còn dư chứ không phải đồ ăn cắp. Lát nữa anh cứ đàng hoàng mang ra, chị Dan Nét hay ông Bi

Sếp biết cũng không nói gì đâu vì họ biết tôi cho. Anh Chín tần ngần đỡ gói đồ trên tay tôi. Lúc đó tôi không biết anh đang nghĩ gì. Hồi chuông rung lên bất thần, tôi vội bỏ anh chạy vào bếp, anh Chín vui vẻ trở lại, anh lại đùa bốn được ngay:

– Chèng dec ơi! Dữ thần ta.

Tôi bung chậu nước và lấy hai cái khăn bông mang lên nhà.

Tới cửa phòng tôi nghe thấy tiếng những chiếc khoen ri-đô bằng nhựa bị kéo lạch xạch, rồi tiếng chị Đan Nét:

– Bung nước vào đây mà ới!

Tôi đẩy nhẹ cánh cửa lách mình vào, tôi để chậu nước ngay dưới chân giường. Tiếng tằm ra loạt xoạt, rồi bàn chân trắng muốt của chị Đan Nét từ trên giường

thòng xuống khua tìm dép. Chị Đan Nét nói léo nhéo gì đó với ông Bi Sộp, tiếng ông Bi Sộp cười khúc khích. Bàn chân to, cổ chân đầy lông của ông Bi Sộp cũng thòng xuống, bốn chiếc chân loay xoay bên cạnh nhau. Rồi tôi thấy chị Đan Nét ngồi xuống, chị thò tay kéo cái chậu thau, tiếng dít chậu nhôm lê lét xệt trên nền gạch bông. Chị Đan Nét ngồi xụp xuống, tôi nhìn thấy cái mông chị trông nhể nhại. Tôi quay đi. Cảnh đó diễn ra trước mắt tôi hàng ngày thường quá mà. Tiếng chị Đan Nét mắng vọng ra ngoài:

– Cái con mọi đen này không làm được gì hết trơn, nước nguội tanh nguội ngắt hà, chỉ có mỗi một việc đó mà làm cũng không xong.

Tôi quen luôn cả những lời mắng chửi đó.

Buổi sáng thật yên tĩnh, trong vườn cây gió nhẹ, nắng như ngân nhũ lấp lánh trên cỏ còn ướt sương đêm. Tôi ngồi ở sân, bên cạnh bể nước giặt những chiếc khăn bông bẩn chị Dar Nét thải ra đêm qua, Khi nhúng những chiếc khăn bông đó vào nước, chất nhờn rã ra, nổi vầng trên mặt nước. Chúng lập lờ như những con sứa biển. Từ chậu thau xông lên mùi vừa tanh tươi vừa khăm khảm. Tôi rắc xà bông bột kín mặt nước, thò tay vào chậu mạnh dạn khoắng. Xà bông nổi bọt vung lên kín mặt chậu thau như một mâm sôi trắng. Tôi bắt đầu vò xát, bọt xà bông dâng cao, tràn ra khỏi miệng chậu thau.

Nắng mỗi lúc một gay gắt, màu da tôi bắt nắng nên nức nội khó chịu vô cùng. Mồ hôi vã ra trên trán, nhỏ giọt chảy dài xuống trán, xuống mắt cay xè. Tôi cứ phải đưa cùi tay lên chùi mồ hôi luôn luôn. Lưng tôi mỗi rần. Tôi không than thở, nói đúng ra tôi không có quyền than thở, số phận tôi như vậy. Chị Đan Nét thường nói thế.

– Khổic người ao ước được làm việc, như màycó Ma Ri ạ! Màycó ghê tởm hả? Trời, màycó tưởng màycó nỡn nường lắm sao. Màycó hãy nhìn màycó có đẹp không?

Tôi đã nhìn rồi, nhìn quá rõ từ hồi tôi và chị Đan Nét còn là trẻ con. Một hôm ngày tết hai đứa chúng tôi đều được mặc quần áo mới. Chị Đan Nét mặc cái váy đầm màu trắng. Tôi thích chiếc váy đó, tôi tới gần định sờ tay vào, chị Đan Nét né tránh rồi đập vào mặt tôi. Tôi khóc,

mẹ tôi hỏi gì đó. Chị Đan Nét chu chéo:

– Nó làm đen váy đẹp của con má à?

– Em mới tắm sạch mà.

– Sạch sao không trắng như con. Nó đen ngòm.

Chị Đan Nét mang mãi mặc cảm người tôi đen thì sờ vào đồ trắng sẽ bị nhỏ. Tôi cũng vậy, tôi cũng tưởng mình là cục than, tôi tránh đụng chạm vào người chị. Chị em tôi vì vậy mà trở nên xa lạ. Cho tới khi lớn, chị Đan Nét kiếm được nhiều tiền, đi đâu chị cũng mang tôi đi theo. Nhưng chị không coi tôi là một người em có đôi phần máu mủ, chị cũng không coi tôi là một người bạn. Mặc nhiên chị hạ thấp tôi xuống hàng tôi tớ. Tôi nhẫn nhục, không biết đã nhẫn nhục từ bao nhiêu năm trời nay. Tôi trở nên

lầm lì. Có lẽ chính sự lầm lì đó làm tôi càng trở nên đáng ghét hơn. Ai vào nhà này cũng nghĩ tôi là một con ỏ. Chị Đan Nét không hề cải chính, tôi chẳng nói chuyện này với ai. Mỗi buổi sáng những hôm ông Bi Sộp ở nhà tôi giặt cả chục chiếc khăn bông. Buổi tối tôi đun nước, pha thuốc tím sẵn, châm thêm một bình thủy nước sôi để cạnh chậu thau. Công việc chỉ có thế, thật là nhàn hạ vô cùng.

Tôi giũ ba lần nước lạnh, những chiếc khăn bông trở nên trắng thơm mùi bột xà bông. Còn dấu vết gì đâu. Những thứ đêm qua đã trôi cả xuống cống, chúng luân lưu cùng với mọi thứ bẩn thỉu khác trong thành phố. Chúng sẽ ra sông, sẽ tan ra không còn vết tích gì.

Tôi giăng những chiếc khăn lên dây kẽm, tôi lấy kẹp cặp cẩn thận lại, dù có gió lớn cũng không thể bay được. Tôi

vận mình cho đỡ mỏi. Bầu trời phía trên đầu tôi xanh ngắt. Có lẽ giờ này chị Dan Nét đã dậy. Muộn lắm rồi. Tôi nghĩ mình phải pha một ly sữa lạnh cho chị, sửa soạn bữa ăn sáng sau.

Tôi xuống bếp mở tủ lạnh lấy sữa. Khi tôi bung sữa lên nhà, chị Dan Nét đã ngồi ở ghế sa lông tự bao giờ. Ông Bi Sộp không có đó, ông đã đi khỏi từ năm giờ sáng nay. Ông ra mặt trận đánh Việt Cộng, anh Chín nói thế với tôi từ tối hôm qua.

Tôi đặt ly sữa xuống trước mặt chị Dan Nét, chị nhìn tôi chăm chăm. Dáng chị đầy mệt mỏi và bức dọc, đuôi con mắt tôi xanh đã nhem bầm bóng quắc lên:

– Mà làm gì suốt từ sáng đến giờ?

– Em giặt đồ.

– Giặt đồ mà mất tới mấy tiếng đồng hồ. Ngủ chương xác ra sượng thế đấy.

– Em dọn dẹp đồ đạc trước khi giặt đồ.

– Mà chỉ nói láo.

Tôi bỗng nhiên nhìn thẳng vào mặt chị. Chưa bao giờ tôi nhìn chị như thế:

– Chưa lần nào tôi nói dối chị.

Bỗng nhiên chị ngồi bật dậy, môi chị mím lại, chị cầm cả cái ly sữa gang thẳng cánh ném vào mặt tôi:

– Mà dám trả lời tao thế đấy hả!

Tôi tránh không kịp, ly sữa đập thẳng vào mặt tôi có tiếng vỡ, tôi thấy tối tăm mặt mũi. Tôi ôm lấy mặt ngồi ngả ngồi

xuống sàn gạch bông. Tôi vén thốc áo lên chùi sữa trên mặt. Khi tôi mở mắt ra được tôi nhìn thấy một bệt máu dính vào chỗ sống áo, vết thương mặt tôi bắt đầu sót. Chị Đan Nét hình như không để ý đến tôi, chị cũng đang chùi sữa đổ ra người, chị xa xa nói:

– Mày tưởng tao sung sướng lắm sao, có rạc người ra mới có cái mà đổ vào miệng chớ. Tao không phải đứng đường đêm đêm bắt mối là may đó. Nhưng cái ngày đó cũng chẳng còn xa đâu mày ơi... Chắc mày chưa quên được má...

Câu nói của chị Đan Nét trở nên một lời rên rỉ. Từ lâu lắm, mãi tới hôm nay tôi mới thấy chị Đan Nét nhắc đến má. Tôi quên đau, ngược lên nhìn chị. Chị cũng đang vén vạt áo lên chùi nước mắt. Chị bồng cau mặt, chị nhìn lại tôi, những giọt máu từ mặt tôi chảy xuống, đỏ thắm trên

nền gạch bông trắng bong. Máu em đỏ chị, máu em cũng đỏ vậy. Tôi bỗng thấy tủi thân, nước mắt tôi chan hòa, hình ảnh chị Đan Nét trước mắt bỗng trở nên nhòa nhòa. Tôi thấy chị biến hình dần. Trong trí nhớ của tôi chợt nghĩ đến mẹ. Đến bàn tay cô Hương vuốt xuôi trên mắt mẹ, giọt nước mắt cuối cùng của mẹ đọng trong trũng mắt sâu. Có thể như thế được chăng? Tôi nghe tiếng gọi đâu đó, hình như ở ngay cạnh tôi. Ma Ri ơi Ma Ri!

*

Vết thương ở mặt tôi đã đóng vảy, nhưng vẫn chưa hết sưng. Mảnh vỡ thủy tinh của đứt mặt tôi hai nhát. Một ở trán và một ở má bên trái. Ban ngày làm việc thì thôi, đêm đến, khi

nằm ngủ tôi lại bắt đầu thấy nhức nhối. Tôi phải nằm nghiêng một bên, mặt tôi vô tình hướng ra chỗ nấu nướng. Một cục than nào đó trên bếp lò chưa chịu tắt hẳn còn rực lên một chấm sáng hồng. Ở trong căn bếp này thật vô cùng yên tĩnh.

Phía nhà trên còn sáng đèn, đèn ở phòng khách chứ không phải ở phòng ngủ như mọi khi. Ông Bi Sộp đã đi khỏi từ gần một tuần lễ nay. Tối tối căn phòng khách trở thành một sông bạc. Những người đánh bạc toàn và những cô me Mỹ, đại loại như chị Đan Nét, đôi khi cũng chen vào đó một vài người đàn ông. Tôi đoán họ là những tên ma cạo dắt mối. Khi bắt đầu vào chiếu bạc, họ ồn ào cười nói, họ vật từng xấp đô là xuống chiếu. Canh bạc càng về khuya càng trở nên yên tĩnh. Những tiếng cười, tiếng bông đùa, bớt dần rồi mất hẳn. Chỉ còn lại

những tiếng xướng quân, tiếng lá bài vạt xuống chiếu lách chách. Đồng thời tôi cũng đoán canh bạc đang đến hồi sát phạt nặng. Lúc chập tối tôi phải lên nhà hầu nước khách chơi một lúc. Gần một tuần lễ nay rồi, từ sau hôm ông Bi Sộp đi, tối nào ở nhà cũng tổ chức đánh bạc. Việc đánh bạc, như một cái lệ, ngoài thì giờ làm ăn ra các cô me Mỹ cũng như chị Đan Nét đều không biết làm gì cho hết giờ. Họ tổ chức đánh bạc, nhiều người thua đêm. Buổi sáng chị Đan Nét dậy thật muộn, chị hay cau có gắt gỏng vô lý. Hình như tất cả mọi bức tức đều trút lên đầu tôi. Những hôm đó, tôi để ý là những hôm chị thua đậm. Trên bàn tay đẹp của chị không còn lấy một món đồ nữ trang nào. Khi ông Bi Sộp về, ông lại sắm sửa loạt nữ trang khác, ông cho chị thêm đô la. Và đời sống cứ thế xoay vần. Ngót tuần lễ nay tôi không phải lo đun

nước sôi buổi tối và giặt khăn bông mỗi buổi sáng. Đây một học tử trên nhà. Tôi lúc nào cũng làm đầy đủ bốn phận, tôi đỡ chị Đan Nét một tay trong công việc kiếm cái mà đổ vào mồm.

Dầu sao tôi vẫn nghĩ tôi ăn bám vào chị từ bao nhiêu lâu nay. Thân thể chị đó với vú về mông miếc. Mỗi lần nghĩ thế tôi lại thấy lòng thương chị dâng lên. Tôi cúi đầu chịu đựng tất cả mọi sự dằn vặt của chị úp chụp lên đầu tôi. Tôi nghe như ngày nào, buổi trưa trời nắng tiếng võng đưa kẽo kẹt và tiếng mẹ tôi hát ru. Tôi nằm ngủ bình thản trong khi chị Đan Nét đứng cạnh, bàn tay trắng hồng của chị vờn trên da thịt đen đui của tôi. Những ngày đó còn đâu nữa. Nhưng lời ru của mẹ còn sống mãi trong hồn tôi:

– Ấu ơ! Ví dầu tình bậu muốn thôi...
bậu gieo tiếng ác cho đời bậu ra...

Tôi lớn lên, tôi không nói tiếng tây đen, như chị Đan Nét không nói tiếng tây trắng. Tôi nói tiếng của mẹ. Tôi thuộc nằm lòng những câu ca dao.

Một bên đầu tôi lại đau, vết thương vẫn chưa lành hẳn. Canh bạc trên nhà trở nên yên lặng lạ thường. Gần sáng tôi tỉnh dậy vì những tiếng ồn ào của khách chơi ra về. Kẻ được bạc mời tất cả lên xe hơi đi dùng bữa ăn sáng. Tôi nghe tiếng ngáp của chị Đan Nét kèm theo một lời từ chối. Chị trở vào nhà. Khi tôi lên nhà chị đã vào phòng ngủ. Trời lúc ấy đã sáng hẳn. Chị Đan Nét nằm trên giường, tay co lên khỏi đầu, tóc tai rối bù, son phấn trên mặt đã tàn phai, màu da chị tái tái, có lẽ vì thức đêm nhiều. Tôi không nhìn thấy nhẵn hột xoàn trên ngón tay áp út mà chị Đan Nét đã đeo đêm qua. Chị đã thua sạch, thật thế, chị đã thua sạch.

Trên tấm nệm trắng chỉ còn lại thân thể chị. Tôi giở rộng tấm mền phủ lên người chị. Tới canh bạc đêm nay, khi tôi nấu nước sôi ở dưới bếp thì chị sẽ lột sạch quần áo. Chưa biết được chị được hay thua keo này?

NGUYỄN THỤY LONG

